

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119446576
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6119446576.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenom advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave - mestská časť Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanej W. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. nad I., S. č. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Petrom Vachanom, advokátom so sídlom v Žiline, Pavla Mudroňa 1191/5, IČO: 42 350 026, o zaplatenie 1 358,58 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 2Csp/11/2020 - 137 zo dňa 12. mája 2021 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti II. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 422,50 eur, úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 246,50 eur od 21.05.2020 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 176,00 eur od 21.10.2020 do zaplatenia, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 37,80 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 28.11.2019 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 358,58 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 358,58 eur od 30.04.2019 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 08.01.2021 uviedol, že žalovaná po podaní žaloby uhradila dňa 20.05.2020 sumu 246,50 eur a dňa 20.10.2020 sumu 176,00 eur. Oznamil, že vzhľadom na uvedené berie žalobu čiastočne späť v časti uplatnenej istiny vo výške 422,50 eur spolu s úrokom z omeškania a žiadal, aby súd zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 936,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 358,58 eur od 30.04.2019 do 20.05.2020, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 112,08 eur od 21.05.2020 do 20.10.2020 a vo výške 5,00 % ročne zo sumy 936,08 eur od 21.10.2020 do zaplatenia a náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav. Žalovaná ako dlžníka a právny predchodca žalobcu (Home Credit Slovakia, a.s.) ako veriteľa uzatvorili dňa 26.09.2016 zmluvu označenú ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver“ č. 4609242323, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobu žalovanej úver vo výške 1 500,- eur (ďalej aj len „predmetná zmluva“). Tento sa žalovaná zaviazala splatiť v 48 mesačných splátkach vo výške 47,14 eur podľa splátkového kalendára počnúc dňom 12.11.2016, pri ročnej úrokovej sadzbe 21,56 %, RPMN 24,10 %, priemernej RPMN 20,01 %, odplate 21,56 %. Celková čiastka splatná spotrebiteľom je uvedená v predmetnej zmluve vo výške 2 262,72 eur. Termín konečnej splatnosti bol v predmetnej zmluve určený na deň 15.10.2020. V

zmysle § 3 písm. a/ Hlava 6 Ukončenie zmluvy Úverových podmienok v prípade, že sa dlžník oneskorí s platením aspoň dvoch splátok alebo s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace, musí celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatnenie úveru). Z prehľadu čerpania a úhrad vyplýva, že žalovaná čerpala úver prevodom na účet vo výške 1 500,- eur dňa 29.09.2016. Na splatenie úveru žalovaná do podania žaloby uhradila celkovo sumu 141,42 eur, a to v troch splátkach (dňa 18.10.2016, 14.11.2016 a 13.12.2016) po 47,14 eur. Po podaní žaloby vykonala žalovaná úhrady dňa 20.05.2020 vo výške 246,50 eur a dňa 20.10.2020 vo výške 176,- eur. Výzvou k splateniu celého dlhu zo dňa 19.07.2017 bola žalovaná právnym predchodcom žalobcu vyzvaná na úhradu dlžnej sumy vo výške 1 648,85 eur v lehote do 15 dní od spísania tejto výzvy. Žalovaná bola vyzvaná na splatenie celého úveru čerpaného na základe predmetnej zmluvy z dôvodu omeškania s úhradou záväzkov z predmetnej zmluvy. Výzva bola odoslaná žalovanej na adresu uvedenú v predmetnej zmluve dňa 20.07.2017. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29.04.2019 spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, ako postupca postúpila žalobcovi ako postupníkovi predmetnú pohľadávku voči žalovanej. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené listom zo dňa 06.05.2019, adresovaným žalovanej na adresu uvedenú v predmetnej zmluve. V pokuse o zmiar zo dňa 31.10.2019 žalobca vyzval žalovanú k úhrade dlžnej sumy vyčíslenej v celkovej výške 2 192,06 eur najneskôr do 10.11.2019. Právne vec súd posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy a čl. 8, § 144, § 145 ods. 1, 2, § 146 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (CSP). Súd výrokom I. napadnutého rozsudku konanie zastavil v časti, v ktorej zoberal žalobca žalobu späť a následne na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že vo zvyšku je potrebné žalobu zamietnuť. Súd posúdil predmetnú zmluvu podľa jej obsahu a dospel k záveru, že ide o zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka. Predmetná zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a táto zmluva spĺňa tiež všetky definičné znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovení § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná vystupovala a konala v predmetnom právnom vzťahu ako fyzická osoba - nepodnikateľ, pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobca vystupoval a konal nepochybne v zmluvnom vzťahu so žalovanou ako podnikateľ poskytujúci klientom spotrebiteľské úvery v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti - dodávateľ. Spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy je nepochybny aj tým, že zmluva bola žalobcom pripravená vopred na formulári vrátane znenia zmluvných podmienok bez možnosti zasiahnuť do ich znenia žalovanou ako spotrebiteľom. Súd na základe uvedeného na predmetnú zmluvu aplikoval aj právne normy chrániace spotrebiteľa, teda najmä príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd tiež zdôraznil, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného nároku žalobcu sa súd musel zaoberať tým, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný v spore voči žalovanej. Aktívna vecná legitimácia znamená oprávnenie účastníka vyplývajúce mu z hmotného práva. Aktívnu vecnú legitimáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Imanentnou súčasťou rozhodovania súdu je posudzovanie aktívnej a pasívnej vecnej legitimácie v konaní. Žalobcu zaťažuje povinnosť preukázať svoju aktívnu vecnú legitimáciu v konaní. Žalobca odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitimáciu zo skutočnosti, že právny predchodca žalobcu (pôvodný veriteľ - Home Credit Slovakia, a.s.) postúpil žalobcovi pohľadávku voči žalovanej uplatnenú v tomto konaní Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29.04.2019. Po vykonanom dokazovaní a po zistení skutkového stavu súd dospel k záveru, že žalobca platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči žalovanej v tomto spore domáha. Je tomu tak pre rozpor predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom v časti týkajúcej sa predmetnej pohľadávky so zákonom, a teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V posudzovanej veci sa jedná o spotrebiteľský spor, pričom predmetom konania je pohľadávka zo spotrebiteľského úveru, ktorý bol poskytnutý právnym predchodcom žalobcu ako nebankovým subjektom a veriteľom žalovanej ako spotrebiteľke. Z uvedeného dôvodu je potrebné na danú vec okrem ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka aplikovať aj ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Uvedené ustanovenie upravuje špeciálne podmienky (okrem všeobecných podmienok postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku), kedy môže dôjsť k postúpeniu pohľadávky. Pre platné postúpenie pohľadávky sa tak v danom prípade vyžaduje v zmysle vyššie citovaných ustanovení splnenie podmienky existencie

pohľadávky po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávky, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Termín konečnej splatnosti úveru podľa predmetnej zmluvy bol stanovený na 15.10.2020. K postúpeniu pohľadávky na žalobcu teda došlo pred uplynutím tohto termínu konečnej splatnosti. Podľa tvrdenia žalobcu malo dôjsť zo strany právneho predchodcu žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru podaním zo dňa 19.07.2017. K predčasnému zosplatneniu celého úveru môže dôjsť len za predpokladu dodržania zákonného postupu podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ustanovenia veriteľ je povinný upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené je veriteľ oprávnený úver zosplatniť až po predchádzajúcom upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní pred vykonaním tohto práva, pričom musí byť dodržaná zo strany veriteľa aj zákonná 3-mesačná lehota od omeškania so zaplatením splátky. Upozornenie musí byť písomné, adresované dlžníkovi a musí sa dostať do sféry dispozície spotrebiteľa. Upozornenie tiež musí obsahovať výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa na zosplatnenie celého úveru. Právny predchodca žalobcu bol vzhľadom na uvedené v prípade porušenia zmluvnej povinnosti žalovanej splácať úver riadne a včas oprávnený podľa zákona vyhlásiť mimoriadnu (predčasnú) splatnosť úveru, avšak až po zaslaní písomnej výzvy a doručení do dispozičnej sféry žalovanej ako dlžníčke. Zo strany žalobcu v tomto spore nebola predložená písomná výzva, v ktorej by bola žalovaná upozornená na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru z dôvodu riadneho nesplácania úveru a bola jej poskytnutá zákonná lehota na úhradu dlžnej splátky. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovaná bola jeho právnym predchodcom písomne vyzvaná na zaplatenie dlžnej časti úveru. Z uvedeného je zosplatnenie celého dlhu neplatné, a to pre rozpor so zákonom s ohľadom na nedodržanie podmienok vymedzených v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu došlo pred konečnou splatnosťou úveru a tiež bez toho, aby sa pohľadávka stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalobca v spotrebiteľskom spore voči žalovanej nepreukázal splnenie zákonnej podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 17 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v príslušnom citovanom znení a súd teda nemal v spotrebiteľskom spore preukázané, že žalobca je skutočným vlastníkom pohľadávky, teda nositeľom práva voči žalovanej a mohol si toto právo uplatniť na súde, čo znamená, že nie je aktívne vecne legitímovaný v tomto spore, čo predstavuje dôvod na zamietnutie žaloby. Súd nerozhodol v danej veci rozsudkom pre uznanie podľa návrhu žalobcu, nakoľko v posudzovanom spore neboli splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 282 CSP. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP. V posudzovanom spore sa žalobca v spore voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 1 358,58 eur s príslušenstvom, pričom na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom titulom vykonaných úhrad žalovanou po podaní žaloby bolo konanie čiastočne zastavené z procesného hľadiska zavinením žalovanej v časti o zaplatenie sumy 422,50 eur s príslušenstvom (v percentuálnom vyjadrení 31,10 %) a vo zvyšku bol žalobca v spore neúspešný a žalovaná úspešná (v percentuálnom vyjadrení 68,90 %). Súd preto zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej v stanovenej lehote náhradu trov konania v rozsahu 37,80 % (68,90 % mínus 31,10 %).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že došlo k zosplatneniu v súlade so zákonom, pretože žalobca súdu predložil len oznámenie o zosplatnení a nepreukázal, že by uplatneniu tohto práva predchádzala výzva žalovanej s upozornením na možnosť zosplatnenia. Postup, ktorý žalobca pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zvolil, je v súlade s odbornou literatúrou, v ktorej možno nájsť odpoveď ohľadom výkladu ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca svoje právo zosplatniť pohľadávku využil a podaním zo dňa 19.07.2017 upozornil žalovanú, že si toto právo uplatňuje. Zároveň žalovanú týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t. j. k zosplatneniu úveru prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca zároveň považuje za nesporné, že toto svoje právo využil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre nesplnenie splátky, ktorá využitiu tohto práva predchádzala po dobu 3 mesiacov. Spôsob, akým právny predchodca žalobcu využil svoje právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka bol v súlade s ust. 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, kedy žalovaná bola v jednom a tom istom podaní zo dňa vyzvaná k splateniu celého čerpaného úveru a zároveň bola týmto podaním dodržaná notifikačná 15-dňová lehota na uplatnenie práva, že účinnosť mimoriadneho zosplatnenia úveru nastáva márnym uplynutím tejto lehoty. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že v konaní bolo preukázané, že došlo k účinnému zosplatneniu úveru, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúca stali splatnými a žalobcovi preto patrí nárok, ako ho žalobca

špecifikoval v žalobe. Zároveň je v konaní nesporné, že predmetná možnosť zosplatiť celý čerpaný úver bola právnym predchodcom žalobcu a žalovanou v predmetnej zmluve výslovne upravená. Žalobca tiež zdôraznil, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žiadnym spôsobom nevyklučuje možnosť spísať dva právne úkony do jednej listiny. Právny predchodca žalobu v súlade s cit. ustanovením upozornil žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní, že si v prípade nesplnenia povinností žalovanej uplatní právo na zaplatenie celej pohľadávky. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve právneho predchodcu v omeškani. Žalobca mal ďalej za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnili stranám sporu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedené žalobca odôvodnil tým, že žalovaná v písomnom podaní zo dňa 11.03.2020 adresovaným súdu de facto i de iure uznala pohľadávku uplatňovanú podanou žalobou, kedy navrhla povoliť splácanie pohľadávky formou pravidelných mesačných splátok vo výške 59,- eur k 25. dňu v mesiaci. Žalobca súhlasil s výškou mesačnej splátky a podaním zo dňa 23.04.2020 v priebehu konania navrhol, aby súd rozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie, čím došlo k naplneniu všetkých procesných podmienok, ktoré vyžaduje zákon (CSP) na to, aby bol súd povinný rozhodnúť o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie. Povinnosť súdu takto rozhodnúť v prípade nastátia uvedenej procesnej situácie bez akýchkoľvek pochyb vyplýva z dikcie ust. § 282 CSP, a to z direktívneho „rozhodne“, t. j. nie „môže rozhodnúť“. Súd však napriek uvedenému nerozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie a preskúmaval uplatnený nárok po hmotnoprávnej stránke. Takýto postup súdu je podľa názoru žalobcu v priamom rozpore s odbornou literatúrou a príslušnými ustanoveniami CSP, v zmysle ktorých súd v prípade uznania nároku nie je oprávnený skúmať hmotnoprávnu stránku veci, nakoľko je viazaný procesným úkonom žalovanej a v prípade návrhu na vydanie rozsudku pre uznanie zo strany žalobcu je povinný takto rozhodnúť, a to aj v prípade, ak by mal za to, že nárok uplatnený žalobou napr. neexistuje. Bez právneho významu je v tejto súvislosti čas, kedy v konaní žalovaný uzná nárok uplatnený žalobou (keďže takéto uznanie v zmysle judikatúry nemôže neskôr účinne odvolať) a rovnako tak čas, kedy žalobca v konaní navrhne o nároku rozhodnúť rozsudkom pre uznanie (nakoľko tak žalobca môže urobiť napr. aj v podanom odvolaní). Nemožno sa preto stotožniť s rozhodnutím súdu, ktorý nevydanie rozsudku pre uznanie odôvodnil preskúmaním hmotnoprávnej stránky nároku (preskúmaním platnosti postúpenia pohľadávky). Postup súdu vo veci bol v hrubom rozpore s ust. § 282 CSP, ktoré súd svojím výkladom prakticky „novelizoval“, nakoľko na základe posúdenia hmotnoprávnej stránky nároku (čo v zmysle platných právnych predpisov pri rozsudku pre uznanie nie je možné) nerozhodol o veci rozsudkom pre uznanie napriek splneniu všetkých procesných podmienok na jeho vydanie. Takýto súdny výklad ust. § 282 CSP žalobca považuje za faktickú zmenu vôle zákonodarcu, ktorú zákonodarca prejavil v ust. § 282 CSP, čím súd porušil ústavný princíp trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky, nie súdu. V konaní bez pochyby došlo k naplneniu všetkých procesných podmienok, ktoré zákon vyžaduje na to, aby bol súd povinný rozhodnúť o nároku rozsudkom pre uznanie. Súd nebol oprávnený skúmať uplatnený nárok po hmotnoprávnej stránke, nakoľko sa v zmysle platnej právnej úpravy mal obmedziť len na skúmanie procesných podmienok, ktorých splnenie je potrebné na to, aby mohol vydať rozsudok pre uznanie. Súd však v uvedenom prípade bez akéhokoľvek zákonného dôvodu takto nepostupoval a rozsudok pre uznanie nevydal. Súd v bode 46. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že neboli splnené zákonné podmienky v ust. § 282 CSP, čo však žiadnym spôsobom ďalej nezodôvodnil, na základe čoho možno považovať rozsudok v tejto časti za nepreskúmateľný. Žalobca mal za to, že súd nesprávnym právnym posúdením stotožnil hmotnoprávne otázky (postúpenie pohľadávky) s procesnoprávnymi (uznanie nároku pred súdom), pričom nakoľko v tomto smere absentuje akékoľvek odôvodnenie, žalobca považuje uvedené rozhodnutie za právne neudržateľné. Nevydaním rozsudku pre uznanie napriek splneniu všetkých procesných podmienok potrebných na jeho vydanie súd nesprávnym procesným postupom znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila písomne a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedla, že súd je pri rozhodovaní o akejkoľvek žalobe vždy povinný skúmať

existenciu aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, a to aj ak ju v konaní nikto nenamieta. Aktívna legitímácia je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov nenapáda (Rozsudok NS SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 zo dňa 29.6.2010). Opomenutie vyriešenia kardinálnej otázky, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offo viazaný, protirečí obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru (Nález ÚS SR zo dňa 12.12.2017 sp. zn. I.ÚS 407/2016). Pokiaľ sa súd k tejto otázke aj výslovne nevyjadrí, neznamená to, že sa s ňou nevysporiadal. Aktívna vecná legitímácia predstavuje také právne postavenie žalobcu, na základe ktorého mu podľa hmotného práva patrí žalobou uplatnené právo (nárok) alebo na základe ktorého má procesné právo uplatniť na súde žalovaný nárok. Žalobca má povinnosť uniesť v súvislosti s aktívnou vecnou legitímáciou bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu. Bremeno tvrdenia žalobca unesie už tým, že si určitý nárok uplatní na súde, aj pokiaľ túto skutočnosť výslovne v žalobe neuvedie. Žalobcu zaťažuje tiež povinnosť toto svoje tvrdenie v konaní preukázať, nakoľko je to žalobca, kto z tohto tvrdenia vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ právo na zaplatenie celej pohľadávky uplatniť podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, ak omeškanie so zaplatením tejto splátky trvá, ak upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie toho práva. Upozornenie môže byť písomné a je žiadúce, aby bolo preukázané jeho doručenie spotrebiteľovi jeho vyjadrením alebo výsluchom, písomnou doručenkou alebo ak sa vrátilo dodávateľovi ako nedoručené závadou. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru upravuje ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Zo systematického zaradenia týchto ustanovení v Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne 2 úkony, prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Uvedený právny názor potvrdil vo svojom rozhodnutí sp. zn. 10Co/84/2018 zo dňa 26.04.2018 Krajský súd v Žiline. Keďže žalobca nepreukázal doručenie výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a predložil len oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou ako vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň ako vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V časti, na ktorej žalobca po čiastočnom späťvzati zotrval, súd výrokom II. žalobu zamietol na tom právnom závere, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitímovaným, keď platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči žalovanej v tomto spore domáhal, a to pre rozpor zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom so zákonom, a teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Predmetom konania je pohľadávka zo spotrebiteľského úveru, ktorý bol poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanej. Pre platné postúpenie pohľadávky sa v danom prípade vyžaduje splnenie podmienky existencie pohľadávky po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávky, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Termín konečnej splatnosti úveru podľa predmetnej zmluvy bol stanovený na 15.10.2020. K postúpeniu pohľadávky na žalobcu teda došlo pred uplynutím tohto termínu konečnej splatnosti. Podľa tvrdenia žalobcu malo dôjsť zo strany právneho predchodcu žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru podaním zo dňa 19.07.2017. Zosplatenie celého úveru však vyhodnotil súd za neplatné z dôvodu nedodržania podmienok vymedzených v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a k postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu tak došlo pred konečnou splatnosťou úveru a tiež bez toho, aby sa pohľadávka stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalobca v spotrebiteľskom spore voči žalovanej nepreukázal splnenie zákonnej

podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 17 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

6. Žalobca vo svojom odvolaní uplatnil odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP). Predovšetkým namietal, že postup a spôsob zosplatnenia celého úveru bol v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, kedy žalovaná bola v jednom a tom istom podaní vyzvaná k splateniu celého čerpaného úveru a zároveň bola týmto podaním dodržaná notifikačná 15-dňová lehota na uplatnenie práva, že účinnosť mimoriadneho zosplatnenia úveru nastáva márnym uplynutím tejto lehoty. Žalobca tiež zdôraznil, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žiadnym spôsobom nevyklučuje možnosť spísať dva právne úkony do jednej listiny. Právny predchodca žalobu v súlade s cit. ustanovením upozornil žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní, že si v prípade nesplnenia povinností žalovanej uplatní právo na zaplatenie celej pohľadávky. Žalobca mal ďalej za to, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď podľa neho žalovaná v písomnom podaní zo dňa 11.03.2020 adresovaným súdu de facto i de iure uznala pohľadávku uplatňovanú podanou žalobou, kedy navrhla povoliť splácanie pohľadávky formou pravidelných mesačných splátok vo výške 59,- eur k 25. dňu v mesiaci, žalobca súhlasil s výškou mesačnej splátky a podaním zo dňa 23.04.2020 v priebehu konania navrhol, aby súd rozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie, čím došlo k naplneniu všetkých procesných podmienok, ktoré vyžaduje zákon na to, aby bol súd povinný rozhodnúť o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie. Tým, že súd nerozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie a preskúmaval uplatnený nárok po hmotnoprávnej stránke, postupoval v priamom rozpore s ustanoveniami CSP, v zmysle ktorých súd v prípade uznania nároku nie je oprávnený skúmať hmotnoprávnu stránku veci, nakoľko je viazaný procesným úkonom žalovanej a v prípade návrhu na vydanie rozsudku pre uznanie zo strany žalobcu je povinný takto rozhodnúť, a to aj v prípade, ak by mal za to, že nárok uplatnený žalobou napr. neexistuje.

7. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplývajú, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný

skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

11. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

12. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

13. Podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

14. Žalobca si podanou žalobou uplatňoval nárok na peňažné plnenie zo spotrebiteľského úveru, ktorý poskytol žalovanej veriteľ Home Credit Slovakia, a.s. Žalobca odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 29.04.2019, ktorou mu mal veriteľ pohľadávku voči žalovanej postúpiť. Keďže žalobca si uplatnil nárok na peňažné plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tento úver poskytol žalovanej iný subjekt, mohlo byť právo veriteľa na žalobcu prevedené iba za splnenia podmienok uvedených v § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. (za nezistenia splnenia podmienok podľa iného ustanovenia a zároveň za absencie vôbec takého tvrdenia). Podmienkou, aby sa žalobca mohol úspešne domôcť uplatneného nároku, je preukázanie jeho aktívnej vecnej legitímácie, t. j. že mu z hmotného práva vyplýva tvrdené a uplatnené právo. Žalobcovi však uplatnený nárok z hmotného práva nevyplýva, keďže zmluva o postúpení pohľadávok bola správne súdom prvej inštancie vyhodnotená vo vzťahu k pohľadávke voči žalovanej za neplatnú, pretože veriteľ postupoval žalobcovi pohľadávku, ktorá v čase postúpenia nebola po konečnom termíne splatnosti, ktorý bol dohodnutý až na deň 15.10.2020, a zároveň sa pohľadávka nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti, keď výzvu k splateniu celého úveru zo dňa 19.07.2017 súd tiež správne vyhodnotil za neplatnú.

15. Predmetom konania bolo plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy. Toto plnenie sa malo vykonať v splátkach a veriteľ mohol právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka uplatniť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Veriteľ mal podľa žalobcu v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka uplatniť svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie splátky listom zo dňa 19.07.2017, pričom táto podľa neho v sebe obsahuje aj upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a aj uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, avšak obsiahnutie dvoch právnych úkonov v jednej listine je podľa neho možné a dovolené a možnosť zosplatenia celého úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka bola v zmluve zároveň dohodnutá.

16. Odvolací súd nespochybňuje, že právo veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie splátky zo strany žalovanej bolo v zmluve o spotrebiteľskom úvere platne dohodnuté.

17. Odvolací súd tiež nespochybňuje, že súčasťou jednej listiny môže byť aj viacero právnych úkonov, a to vrátane úkonov podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, samozrejme za splnenia ostatných náležitostí vyžadovaných právnymi predpismi pre tieto právne úkony. Výzva veriteľa k splateniu celého úveru zo dňa 19.07.2017 však nie je takou výzvou, ktorá by v sebe obsahovala dva platné právne úkony, v dôsledku ktorých sa celá pohľadávka veriteľa voči žalovanej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere stala splatnou. Veriteľ mohol žiadať zaplatenie celej pohľadávky voči žalovanej najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ide o dve podmienky, ktoré musia byť kumulatívne splnené pre platné zosplatenie celého spotrebiteľského úveru. Pokiaľ jedna z nich splnená nie je,

nemôže dôjsť k platnému zosplatneniu úveru a tým ani k platnému postúpeniu pohľadávky. V danom prípade žalobca nepreukázal, že pôvodný veriteľ upozornil žalovanú (spotrebiteľa) na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky a takéto upozornenie nie je súčasťou výzvy veriteľa zo dňa 19.07.2017, a preto je zosplatnenie a tým aj postúpenie pohľadávky neplatné. Výzva k splateniu celého úveru neobsahuje žiadne upozornenie adresované veriteľom spotrebiteľovi na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní, ako to vo svojom odvolaní prezentuje žalobca. Výzva jednoznačne a výslovne iba vyzýva žalovanú k splateniu celého úveru, vyzýva ju na zaplatenie sumy 1 648,85 eur, t. j. nielen omeškaných splátok, ale aj sumy splátok, ktorých splatnosť mala nastať v budúcnosti, vyzýva ju na zaplatenie uvedenej sumy do 15 dní od spísania výzvy a neupozorňuje teda na uplatnenie práva žiadať zaplatenie celej pohľadávky v tejto lehote, ako to prezentuje žalobca. Upozornenie predpokladané ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka jednoznačne a explicitne nie je súčasťou uvedenej výzvy a ani v súlade so základnými výkladovými pravidlami z nej nemožno také upozornenie vyvodiť. K zosplatneniu úveru tak platne nedošlo, v dôsledku čoho potom nemohlo platne dôjsť ani k postúpeniu pohľadávky veriteľa žalobcovi podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca tak v spore jednoznačne nie je vecne aktívne legitimovaným, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

18. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa nemal z hmotnoprávneho hľadiska zaoberať uplatneným nárokom, pretože žalovaná v písomnom podaní zo dňa 11.03.2020 adresovaným súdu de facto i de iure uznala pohľadávku uplatňovanú podanou žalobou, kedy navrhla povoliť splácanie pohľadávky formou pravidelných mesačných splátok vo výške 59,- eur k 25. dňu v mesiaci, žalobca súhlasil s výškou mesačnej splátky a podaním zo dňa 23.04.2020 v priebehu konania navrhol, aby súd rozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie a súd bol povinný takýto rozsudok vydať. Ani táto odvolacia námietka žalobcu nie je dôvodná.

19. Žalobca uplatnil svoj nárok v upomínacom konaní na Okresnom súde Banská Bystrica, ktorý vo veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná včas odpor s vecným odôvodnením. V odpore žalovaná neuznávala uplatnený nárok v celom rozsahu. V podaní zo dňa 11.03.2020 žalovaná síce navrhla, aby jej súd umožnil uhrádzať dlžnú sumu v mesačných splátkach po 59,- eur, avšak v tom istom podaní uvádzala, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere považuje za neplatnú a tiež namietala, že neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku (§ 282 CSP). Pri uznaní nároku je potrebné, aby sporová strana pred súdom písomne uznala, že splní svoj dlh, uviedla dôvod jeho vzniku a výšku (rozsah), v akej ho uznáva. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a takýto prejav by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Z odporu žalovanej je zrejmé, že táto nárok žalobcu v celom rozsahu neuznala a z podania, ktoré žalobca považoval za uznanie nároku, vyplýva, že žalovaná síce navrhla umožnenie uhradenia dlžnej sumy v mesačných splátkach, no neuvádza akej, pričom týmto podaním spochybňuje tak platnosť samotnej zmluvy, ako aj splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Vôľa splniť dlh (prísľub zaplatiť dlh) sa má prejavovať určito a bezrozporne. Žalovaná vo svojom vyjadrení, ktoré malo byť podľa žalobcu uznaním nároku, uvádzala dôvody spochybňujúce uplatnený nárok už čo do samotného právneho základu, čo nesvedčí o jej nepochybnom prísľube dlh zaplatiť. Obsahom právneho úkonu uznania je záväzok (dlh) zaplatiť. To platí predovšetkým pre záväzok peňažný. Zákon pri právnom úkone uznania vyžaduje, aby dlžník písomne prehlásil, že svoj dlh zaplatí. Dlžník sa musí zaviazat' k povinnosti zaplatenia dlhu veriteľovi, nepostačuje, že dlh uznáva čo do dôvodu a jeho výšky. Vyjadrenia žalovanej ako spotrebiteľa v danom civilnom sporovom konaní, ktoré obsahujú opis skutočností, pre ktoré je zmluva neplatná, a pre ktoré neboli splnené podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti celej pohľadávky veriteľa, nie je uznaním žalovaného nároku. Keďže nedošlo k naplneniu podmienky o uznaní nároku uplatneného žalobou žalovanou v konaní pred súdom (predovšetkým v podmienke určitého a nepochybného prísľubu dlžníka zaplatiť dlh), nemohla sa naplniť ani premisa o nesprávnom procesnom postupe súdu, keď tento nerozhodol rozsudkom pre uznanie, ktorým odvolateľ odôvodňoval naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (porovnaj napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/9/2020 zo dňa 27.01.2021). Odvolací súd tak dospel k jednoznačnému záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP a súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ sa zaoberal uplatneným nárokom z hmotnoprávneho hľadiska.

20. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti II. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná, a preto jej odvolací súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).